

πρὸς δὲ τὴν Ἐξουσίαν Ἀνδρομάχην
μὴ θλίβην καὶ μὴ ἄκρου στραφαίς,
σ' ἀφίνα μὴ γὰρ πάντα τῆς φωνάζει
κί' ἐν σιωπῇ τὴν ἄλογον κυττάζει.

Κί' ἐκίνησε πλησιέστατα κοντὰ
παρὰ τῆρι τὸν Ἐκτορα μὴ πόνον,
καὶ μὴ μ' ἀφῆσε χεῖραν ἄπαντ' εἰς
εἰς χεῖρας Ἀχαιοῦ χαλκοχιτώνων.

Ταύτην δ' ὀπαμειβόμενος ἐκείνος
τῆς λέγει α' Ἀνδρομάχῃ προσηλῆς,
ὅποιός σε προσμένει μαῦρος θῆνος
καὶ σπαράγμος παρὰ ποτε πολὺς,
ὅποταν τις προσβλήπω σε 'στὸ μέλλον
θὰ ψιθυρίζῃ θίλων καὶ μὴ θίλων·
«τὸ δ' Ἐκτορος γυνή, γρηθὰ φροσύτα,
τοῦ γέροντος Κορονίδῃ μαντεύουσα».

Νὰ κί' ὁ Τρικουπράγος Γουλιμῆς,
ἀντάξιός πικάνων καὶ τιμῆς.
Φυτοβολαί καθὼς Ἀποσπερίτης
ὁ νέος Ὀδυσσεύς Μισολογγίτης,
μὴ τέχνην πολεμῶν τὸς ἐναντίους
κί' εἰς ἔπη μὴ γνάμμενος ὀκνά,
κί' εἰδὼς παμπόλλους τρόπους καὶ παντοίους
καὶ μῆδεα τὰ ἀκάιστα πυκνά.

Καὶ πρῶτος ἐν πρῶτοισι
σάν νέος ἱππότης
βυθίζει λαμπρός...
τὸν βλέπει δ' εὐθύς
περιεργὸν πλῆθος
ὅπως κί' ἔμπρός.

Καὶ σὺ, κακομοῖρην
καὶ Πριάμω γέροντι,
αὐτὸν παρὰ τῆρι
'σπὸν ἐλευθρὸν χεῖρων.

Ὁ Φ. — Ἄλλ' ὅμως ἔξεσάθηκα, Ἐλένη μου, πολὺ
καὶ φλόξ μὲ πυρπολεῖ,
κί' ἀνοίξει τὸ ριπίδι σου νὰ μὲ ψευδοδορίσης
κί' ἀρίθμει τοὺς πολεμιστὰς χωρὶς νὰ σταματῆθης.
Ἡ Φ. — Τί πρῶτον, πάτερ, εἶπω σοι, τί δ' ὕστερόν σοι
εἰς τόσην ἀπαρτίθμωσιν βεβαίως δὲν θ' ἀνθίξω. [λέξω·
Τὸν μίτον πλῆον ἔχασα τοιούτου λαθυρίθμου...
Ἰδοὺ κί' ὁ Ρώμας, Πριάμω, ὁ Κόντης τῆς Ζακύνθου,
Κόντης ὁμοῦ κί' ἀπόγονος φυλῆς ὑπερηφάνου,
ὅπου μὰς ἐξερύθρισε τὸ φέρον τὸν Στεράφου.
Ἰδοὺ κί' ὁ Σωτηρόπουλος, βλαστός τῆς Τριφυλλίας,
λεγόμενος καὶ Λεμνὸς πρὸς γάρον ποικιλίας.
Ἰδοὺ καὶ τῶν Ζακηνίδων ἡ σεβαστὴ τριάς,
Ἄλιξανδρος, Θεόδωρος, οὐ μὴν καὶ Παναγιώτης,
ἀνήκοντες εἰς μηχανῶν μεγάλας πατριὰς

κί' ὡς Κοροννοκαλούμπαροι ταχθίντες ἐν τοῖς πρώτοις.
Ἰδοὺ κί' ἀγνώστους καὶ γνωστούς, ἰδοὺ μουστακαλλῆδες,
ἰδὲ ὡς πολλοὺς ὀψόμεθα τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
ὅμως ἰδοὺ κί' ἀμύστακας καὶ νέοι σιβηταλλῆδες,
ποῦ τῶρα μῆδεις ἐβγαλὼν τοὺς πρώτους τῶν ἰούλους,
καὶ κατὰ πρῶτον ἐρχόνται μίς 'στῆς Βουλῆς τὴν χάβραν
μὴ φλόγα καὶ μὴ λυγρὰν.

Ἀπὸ τῆσθα νὰ τοὺς μετρώ... ἰδοὺ κί' αὐτὸς κί' ἐκείνος...
αἰκίτ'ε μεγάλων καὶ μικρῶν ἢ φλογερά καρούδι,
κί' ὡς ἀνίστων μελισσῶν περικυκλῶντων σμηθῆς
τὸν μέγαν εὐρυκρίονα καὶ Κοροννοῖδῃ Δία.

Ὅλοι προσμένουν Ἰπουργοὺς πῶς θὰ τοὺς διορίσῃ,
ἀκάμειοι κυανίησι προσνεύει ἐπ' ἄρβυσι,
ἀμδρόσοι δ' ὀρθόνονται μαπαρπίτασι Κοροννοῖνας
ὡς εἰσὼς εἰσεῖνας,

κατέγει δὲ κατὰ πλῆθις μορφὰς λευκὰς καὶ σκούρας,
τὸν Ὀλυμπον δ' ἐλίλει καὶ τὰ βουὰ τῆς Γκούρας,
ἐνθα Τσουλλῆς ἀγακλυτὸς μετὰ Τσολλαῶν τρέχει
καὶ κάθε τόσο πιάσκει καὶ πιάσκει δὲν ἔχει.

Ἰδοὺ καὶ πλῆθος γυναικῶν ὠρίμων τε κί' ἀώρων
εἰς ἔδρας βουληθέρων.

Κάποιου Δαρδάνου φρίνεται ἀπόγονοι πῶς θάνατι
καὶ γὰρ τυγχάνουν μερικὴ τὰ μάλιστα ἀφρόδαι.
Ἰδοὺ κί' Ἀγγίλιδες σεβαρὰι, νερόθραστοι λαπάδες,
μὴ Ἑγγίλιους συγκαθῆμαι δολιούς καὶ σπούνοους,
ἀλλ' ἐρχεται κί' ὁ Γερμανὸς μαζί μὲ τοὺς παππάδες
γὰρ νὰ διαβάσωνε κί' ἡμᾶς καὶ τοὺς ἀντιμουστυνοῦς.
Νὰ!... μ' εὐλαβῆ κατάνυξιν σπᾶνεται καθεῖς,
μὰ σῆμα, πάτερ μου, καὶ σὺ νὰ σταυροκοπήθῃς.
Εἰρήν' ἤμην, ἀναφωνοῦν, καὶ πάσαις τε καὶ πᾶσι,
ἀλλ' ὅμως ἔξεσάθηκα καὶ τὸν κορὰί μου λῖνω,
καὶ σῆμα, κύρ Πριάμω, 'στῆ ράχη σου θὰ σπάσῃ
τῆς νύμφης σου τῆς ἀγαστῆς ριπίδι κί' ὀμπρελίνο.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ λιγερῇ σάν στίλεχος καλᾶμου
σπάζει τὸ παρασῶλι τῆς 'στῆν ράχη τοῦ Πριάμου.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ὁ Δημήτριος ὁ Πέππας, ἀφθῶν ἐἰς ἀρετὰς
κί' ἱατρός ἐκ τῶν καλλίστων, ἐνυμεῖσθα κατ' αὐτὰς
τὴν ὠραίαν Ἀνδρομάχην, θυγατέρα τοῦ κυρίου
ἱατροῦ Λαμπάδαριου,
μῖαν κόρην προικισμένην μὲ ὀψίφιλαιν χαρίτων
καὶ λαμπρῶν προτερημάτων φυσικῶν τε κί' ἱπικιτήτων.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, Ξενοδοχίον πρώτης
εἰς τὸ Σταδίον τὴν ἰδὸν, καὶ πλούτος καὶ κομψότης.
Τὸ δευθῆναι θαυμαστὸς ὁ κύριος Βορτιάς...
μαγερικὴ διάστροφος καὶ μῶδας τελευταίας,
ὀματῆμα περίφημα, ποῦ σὺ φωνάζει εἰς,
καθ' ἑα τάξις ἐντελής καὶ τέλος πάντων πρέλλα,
κί' αὐθιαντικῶς πληροφοροῦ τὸν κάθε τοῦ πελάτην
πῶς ἔβη καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον προσάτην.